

вѣлъ къ Коринѣ: мы молихме. И така сѣша-
телю благочестивый, когато та нѣкой наскърви
или пакъ обиде, то ты въ тѣсѣ часѣ повързай
въ нѣкое уединенно мѣсто, и тамъ въ молит-
ва-та си открий Богѣ скръвь-тъ си и печаль
твоѣ Немѣ възвѣсти. Тогава твоѣта дѣша ꙗже
са успокоен, сѣрдечно-то възненіе ꙗже са утѣши,
и обида-та ꙗже премине заедно съ сѣззы-тѣ,
какъ-то сѣзачныѣ пакъ излезва при появле-
ніе-то надѣждѣ и прости сѣззы на оскърбенъ
человѣкъ като са просѣззы, мѣ поминава скръвь-
тъ, и довольно олекнова и дѣшатъ мѣ, а
много по големо отлекваніе можѣтъ да ни до-
каратъ сѣззы-тѣ, кои нѣй проливаме въ моли-
тва-тъ си. Но, защо ꙗже се молиме нѣй тогава?
Разумѣваме че, не за това, что бы Богъ от-
митиѣ за тебѣ на оногѣо които е оскър-
билъ, защо съ това само ꙗже раскърдишъ повече
Богъ, но да се молишъ за да ты подарѣ Богъ
сила, съ коѣто да можешъ да принесешъ и
забравишъ оскърбленіе-то, и така ты лесно ꙗже
го пренесешъ.

Прочее благ. сѣш. всѣкакѣи и различни
наскърбленіѣ и обиды прави това что стрѣвахъ
и св. Апостола гирѣчь-молиха и ты во време
скърби.

Аминь.

